

[Finansministeren.]

med svaret om selve realiteten; det er jo trods alt det, det drejer sig om, og det andet finder vi også nok ud af.

Jeg vil gerne sige til hr. Foged, at når selskaber og institutioner, selvejende institutioner o. s. v., nu tages med, kan man ikke tage det som udtryk for, at nu skal alle borgere med ind i billedet. Også her drager hr. Foged alt for stærke konsekvenser af forslagets bestemmelser. Der er simpelt hen tale om noget, som er ganske naturligt. Der er en række institutioner og selskaber o. s. v., som efter de nugældende regler ikke er pligtige at give disse oplysninger til skattevæsenet. Det har vist sig ved de såkaldte krydsrevisioner, f. eks. inden for byggebranchen og andre steder, hvor man har taget en hel branche op til undersøgelse, at man ikke har kunnet gennemføre denne undersøgelse på en rimelig måde, fordi man ikke kunne få oplysninger fra de institutioner, der ikke var pligtige at afgive oplysninger, fordi de ikke var erhvervsdrivende. Andet ligger der ikke i det. Af disse institutioner, selskaber, skoler o. s. v. kan man nu også forlange oplysninger om regnskaber, køb o. s. v. og på den måde få en bedre skatteligning.

Jeg var glad for det, hr. Foged sagde om, at han godt kunne godtage det, der var foreslået i lovforslaget og bemærkningerne, hvis der blot ikke havde været noget andet i min fremsættelse. Det var jeg glad for. Jeg kan måske tage det som udtryk for, at venstre fuldt og helt slutter op om de forslag, vi har stillet, og så er jeg da godt tilfreds.

Når hr. Hagen Hagensen beder om bekræftelse på, at det er et skøn, der skal foretages, hvis man ønsker at beskære for høje repræsentationsudgifter, er jeg da helt enig heri, og det vil jeg gerne bekræfte. Det er jo netop det, der ikke rigtig er tilfældet nu. Der er måske nok nogle kommuner, som gør noget ud af det, men man har været tilbøjelig til at sige, at en repræsentationsudgift er en repræsentationsudgift, og man kan ikke diskutere, om den skal være dér eller dér. Det er jeg ikke enig i. Jeg mener, det er udgifter, der ligger på grænsen af omkostningsbegrebet, og derfor må man nødvendigvis foretage en afvejning af, om den og den omkostning

i virkeligheden dækker et privat forbrug, eller det er en reel omkostning. Jeg er enig i, at hvis det er en reel omkostning, skal skattevæsenet ikke blande sig i, om den er større eller mindre; det, man skal blande sig ind i, er, om repræsentationsudgifterne bliver brugt til skattefri dækning af privat forbrug. Det mener jeg det er helt berettiget at skattevæsenet blander sig i; dér kan man ikke nøjes med, at en erhvervsdrivende eller andre siger, at det og det har jeg haft i repræsentationsudgift; man må have lov til at undersøge det. Og her mener vi — det tror jeg også hr. Hagen Hagensen er enig med mig i — at det må være en lettelse for alle parter, hvis man forlanger en fyldig dokumentation for disse repræsentationsudgifter. Det kan ikke være urimeligt.

Med hensyn til de uanmeldte besøg tror jeg ikke, vi her i dag kan blive enige. Jeg mener altså ikke, man skal opretholde bestemmelsen om, at der skal foreligge en rimelig grund. Bestemmelsen lyder jo fornuftig, det vil jeg gerne sige; det lyder fornuftigt, når man siger i en lov, at der skal være rimelig grund til, at skattevæsenet kommer, men det er blevet fortolket på den måde, at det så skal være et tilfælde, hvor man regner med at der foreligger skattesvig, og det er ikke det rigtige. Det rigtige må være, at man stikprøvevis som led i ligningen kan foretage sådanne kontrolbesøg på stedet, hvis skattevæsenet finder det fornuftigt og rimeligt. Det er hensynet til de andre skatteydere, der her må være det fornuftige og rimelige, det er ikke hensynet til privatlivets fred; det mener jeg slet ikke man kan anerkende på dette punkt. Der er tale om regnskaber, som må gå ind i den almindelige skatteligning.

I den forbindelse vil jeg gøre en bemærkning til hr. Asmussen, som citerede grundloven, hvorefter ingen er pligtig at åbne sin dør uden kendelse. Det er nu heller ikke helt rigtigt. Jeg er ikke jurist, men der står jo udtrykkeligt i grundlovens § 72 også noget om en særegen undtagelse eller: medmindre andet er vedtaget ved særlig lov. Altså, der kan gøres undtagelse fra paragraffens hovedbestemmelse, hvis der i lovgivningen fastsættes bestemmelser om, at myndighederne har lov til at gøre det ene og det andet. Det skal selvfølgelig gøres